AFACAN

Gülünçlü Çocuk gazetesi

N.13

Genel yazı işlerine bakan M. FARUK GÜRTUNCA

KURUŞ 5

TARZAN!.

TARZAN!.

İlk defa AFACAND[A] çıkan yepyeni bir sinem[a] romanı bu sayıda başladı.

Yedigünde bir BAŞBAŞA

Tarzan başladı - Yarış mektupları

Sevgili kardeşlerim,

İşte bu hafta artık sizi sinema perdelerinden uzaklaştıracak resimli bir romana başladık. Bu roman için hepinizin çıldırasıya beklediğinizi biliyorum.

Bu roman:

TARZANDIR

Tarzanı belki bilmiyenleriniz vardır. O maymunlar tarafından çalınmış bir bebekti. Maymunlar arasında büyüdü. Ormanlarda vahşi hayvanlarla çarpıştı, bir gün gene maymunlarile şakalaşırken ormanda sinema çekmeğe gelen beyaz adamları gördü. Onları hoş karşıladı. Maymunlar gelenleri öldürmek isterken o mâni oldu ve insanlarla şehre geldi. Dil öğrendi, konuştu. Fakat bir gün onu gene ormanlar kendine çekti.. Ağaçtan ağaca tırmanmak, binbir türlü tehlikeler, korkular içinde gününü gün etmeği diledi. Gene ormanlara koştu, maymunlarına kavuştu.

İşte şimdiye kadar yapılan filimleri, yazılan romanı Tarzanın budur. Biz, asıl ormana döndükten sonra Tarzanın başına neler geldi, size bunları canlı resimlerle anlatacağız. O kadar urunç içinde kalacaksınız ki perşembeyi dar bekliyecek, bir kuyudan su kovasını çeker gibi, Afacanın çıkmasını iple çekecek, dört gözle bekliyeceksiniz.

YARIŞ MEKTUPLARI

Sevgili kardeşlerimden aldığım mektuplar çoktur. Onları bir kılına bile dokunmıyarak, işte basıyorum:

GÜNGÖR AKKANIN KARŞILIĞI

Beni her hafta güldüren kardeşim Afacan...

Ben de bütün Afacanlar gibi her cuma Afacan mecmuasını okuyorum. 11 inci numaradaki:

Ne gibi yarışlar yapalım sualine karşılık vermekle kıvanç duyuyorum.

Karşılık

Acunda bütün afacanların urunçlanacağı bir yarış şöyle olur:

1 — Zıpzıp gibi... Pire Nuri gibi... Komik Fahri gibi... Bir mecmuanın son yüzünü kaplıyacak kadar ufak ufak 6 resim yapıp altında ötkünçlerini yazmalı, en güzel kim yaparsa onu kazandırmalıdır...

Meselâ bir ötküncü 6 utak resimle anlatmalı...

Nasıl?!!!

— Onay dediniz mi?

Artık 12 inci No. da bildiriminizi beklerim. Afacanım gözlerinden öperim.

Konya: Ziraat Bank müdürü oğlu Güngör Akkan

Turgut Tayfur — Güngör Akkan

TURGUT TAYFURUN KARŞILIĞI

Saygı sever Afacan kardeş,

Derginin bize verdiği yarışlardan memnun oldum, sorgularına cevap veriyorum:

— Bence güzel fotoğraf yarışı daha iyi, çünkü hem memleketimizin güzel manzaralarını görmüş, hem de mecmuamızı süslemiş oluruz... Derin hürmetler sunarım..

Turgut Tayfur

GÖNÜLCANIN KARŞILIĞI

Sevgili Afacan,

Bu haftaki 11 inci sayında yarış açacağını okuduğum zaman büyük bir kıvanç duydum. Mademki kardeşlerine nasıl bir yarış istediklerini soruyorsun, ben de fikrimi yazıyorum.

1 — Güzel yazı yarışı açmanızı istiyorum.

2 — Bu yolda düşüncelerimi aşağıya yazıyorum.

Güzel yazı yarışına her afacan girebilir. Büyük bir istek ve kıvanç duyar. Tahrir vazifesi gibi afacanlara faydalı bir eğlence olur.

Evce, okulca kıvanç ve urunçla takip edilir. Afacanarı güzel yazı yazmak hevesine düşürür. Her hafta güzel sayılarını urunçla bekler, selâmlarımı sunarım.

Okuyucularından.

Şehremini Tatlıpınar caddesi No. 33 d

Gönülcan

Gönülcan — Neriman

NERİMANIN KARŞILIĞI

Afacan:

11 inci sayında ne gibi yarış açalım, diye soruyorsun. Bence, güzel resim yarışı açılması iyidir. Selâm.

Beşiktaş Muradiye mahallesi Şair Nâzım sokağı No. 47 de

Neriman

ZOR SORGULAR

Su bardağınızda kıl gördüğünüz zaman ne yaparsınız?

— Onu döker, yenisini doldurursunuz. —

Yemeğinizde kıl görünce ne yaparsınız?

— Mideniz bulanır, iştihadan kesilirsiniz. —

Fahri gülüncün macerası nasıl sona erecektir?.

— Her pazartesi bir Çocuk Sesi alırsanız bunun karşılığını bulabilirsiniz? —

(Nar- la (Taz) ı birbirine karıştırınca ne çıkar?

— Afacanın bu [illegible] başlıyan eşsiz sinema romanının ismi Tarzan çıkar —

Selim Sırrı T[illegible]an radyoda «İsveç ülkelerinde iki adam kavga ederken polis karışmaz» diyordu. Bu, olabilir mi?.

— Olur. Çünkü İsveçte kavganın adı bile yokmuş. —

Avcı Bay Tekin Yaban Hayvanlar Arasında!..

— Geçen sayıdan —

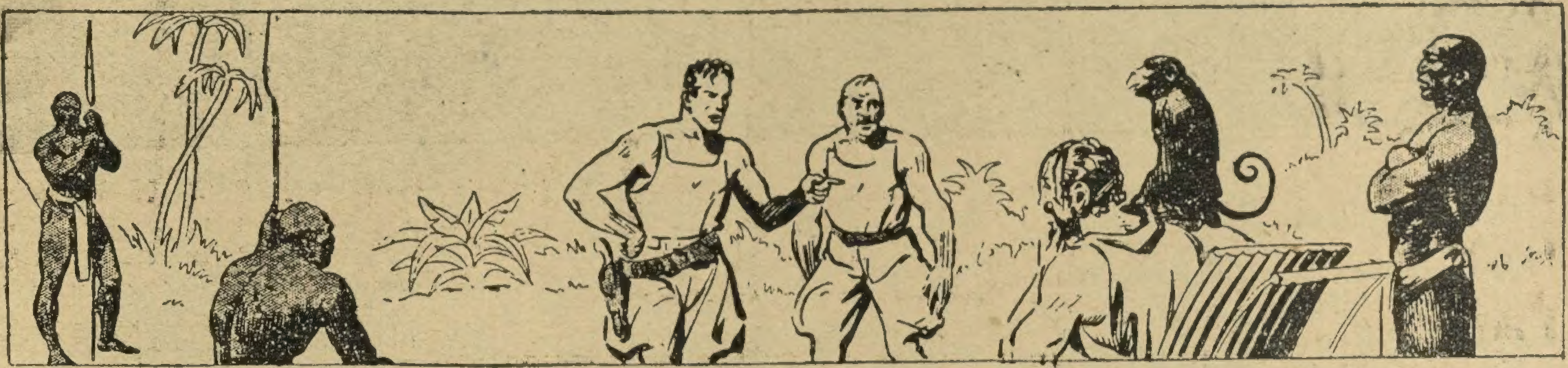

115 — Yaban hayvanlar avcısı Bay Tekin bildiğiniz gibi çadırında otururken kara deriliiler tarafından bir beyaz adamın kovalandığını görmüş, onu durdurtmuştu. Sonra bu adamı yanına alarak yerlilerle birlikte onların başbuğları olan ve ayın oğlu denilen adamın yanına varmıştı. Başbuğ da beyazlardan biriydi. Bay Tekin başbuğa:

— Demek ki bana bu adamdan ne istediğini söylemiyeceksin ha?. dedi.

Başbuğ, bir el arabasında oturuyordu. Saçları darma dağınıktı. Arkasında ellerini kavuşturmuş iri yarı bir yerli nöbetçi duruyordu.

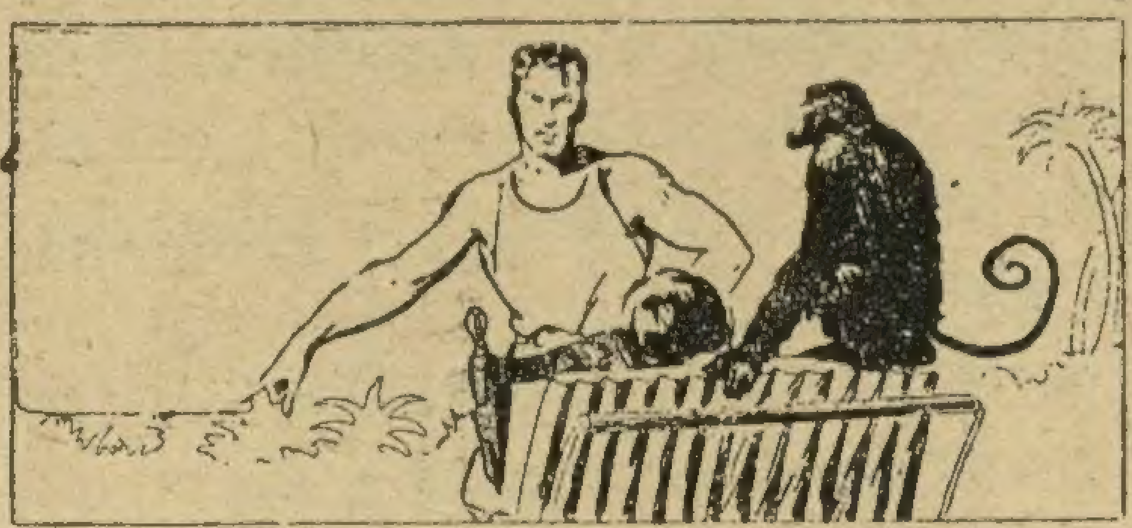

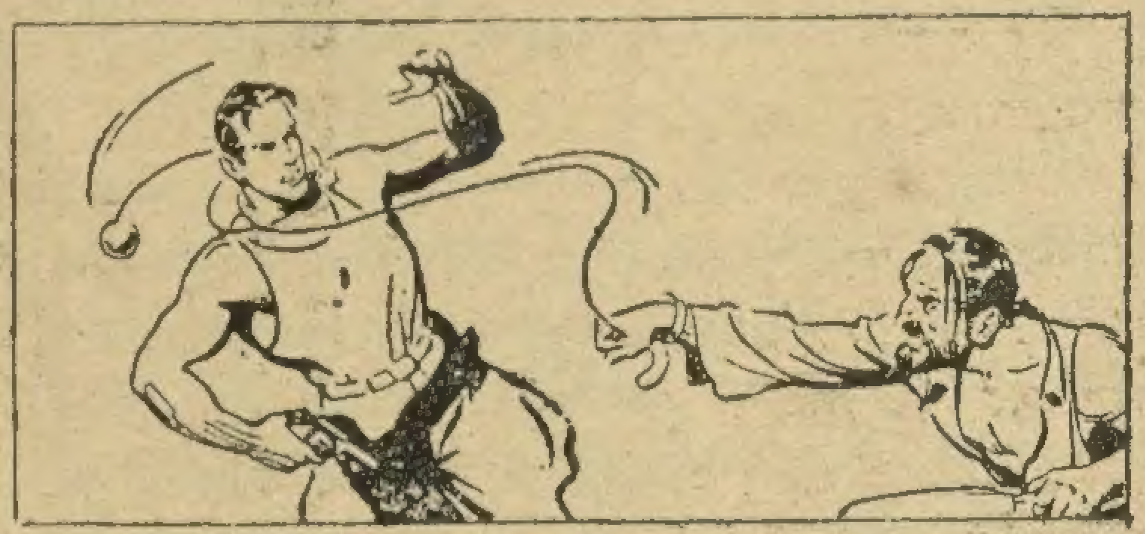

116 — Bay Tekin ses çıkarmıyan başbuğa: «Anlaşıldı» dedi sen bu bilgisiz kara derililerin gözlerini bağlayıp kendini bir Tanrı gibi onlara satıyorsun, ve burada dolaşan beyazlara karşı haraca kesmekle iyi bir iş yaptığını sanıyorsun? Öyle değil mi?.

117 — Evet, ne susuyorsunuz?. Bütün bu olan bitenleri yapan sensin. Çok iyi biliyorum ki bu ormanlara avlanmaya gelmiş olan bir değil, beş değil, sekiz, on, on iki kişiyi...

118 — Fakat.. Bay Tekin sözünü bitiremedi. Elinde bir kemend tutan başbuğ:

— Yaaa.. demek ki çok şeyler biliyorsun ha! diyerek ipi Bay Tekinin boynuna sardırıverdi. Bay Tekin tabancasını çekiyordu ki..

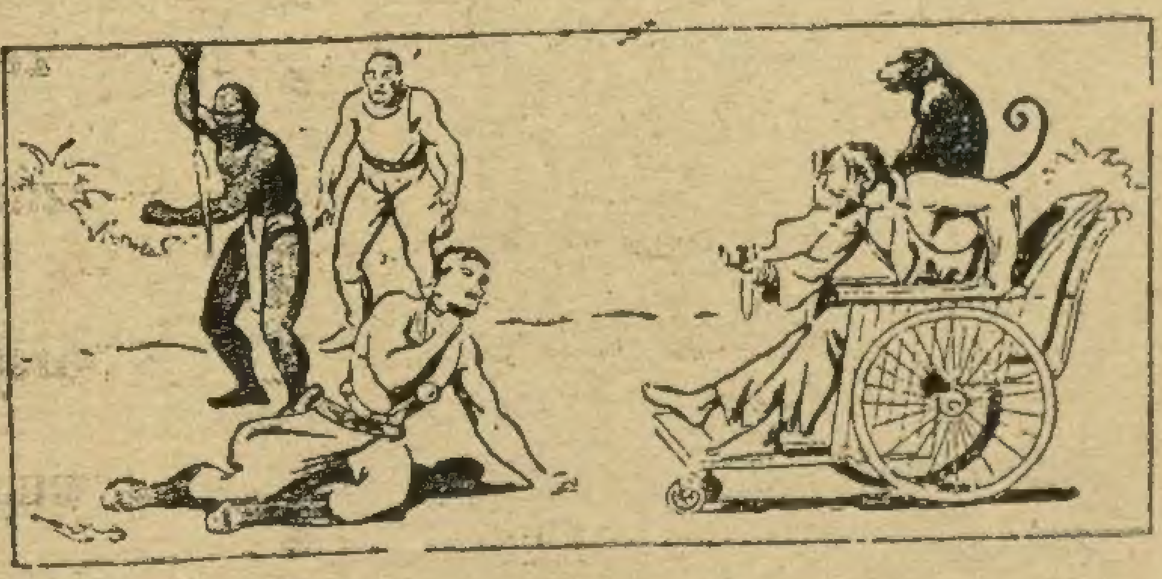

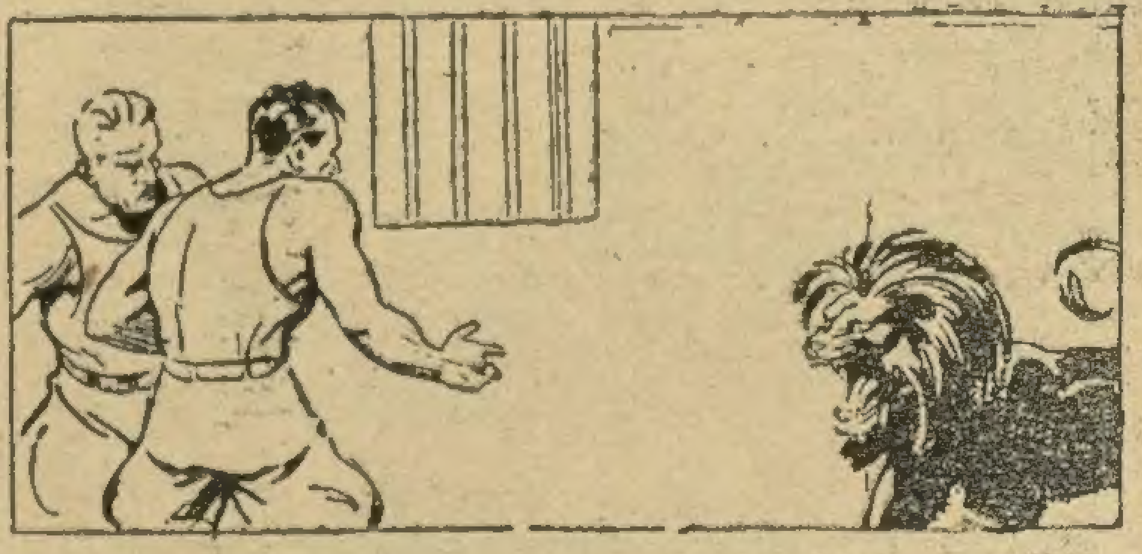

118 — Nöbetçi mızrağına sarıldı. Tabanca şimdi bir kenara düşmüştü. Başbuğ: «Seni burada şimdi öldürebilirim, fakat seni başka şeyler yapmak için alıkoyacağım» dedi. Öteki beyaz adam da ne yapacağını şaşırmıştı.

—120 — Şimdi ikisinin de ellerini bağlıyarak bir kafeste hapsetmek üzere geri götürüyorlardı. Soğukkanlılığını bırakmıyan Bay Tekin: «Elbet ben sana gösteririm, ah yalancı ayın oğlu!» diyordu.

121 — Fakat ikisini de nereye sokmuşlardı bilir misiniz?. Bir arslan kafesinin içine.. ve Bay Tekinle arkadaşı buraya girip kapı kapanınca kendilerini o uğursuz kara arsanla karşı karşıya buldular.

— Daha var —

Miki Fare Devler Ülkesinde

Birinci Cildi Bitiyor . Bir tane alınız sizi kahkahalar içinde bırakacaktır.

135

BÜYÜK YOLCULUK, 1001 OLAN BİTEN ÖTKUNCU

Geçen Sayıdan —

İkinci Parça

YAZAN: **Sezai Attilâ**

Tippo yere dizçökmüştü. Parmaklarını yarı uyumuş bir kaplanın katmerli derisine gömmüş, hayvanı karşı gibi yapıyordu. Kaplan hafif hafif mırıldanıyordu. Kaplanın sahibi de bir ağaca dayanmış duruyordu. Bu meydanlıkta hiç kimse konuşmuyordu.

Hadi kaplanın sahibini selâmladı. Fakat çok büyük bir adama selâm verir gibi derin bir saygı ile selâmladı. Kaplanın sahibi buna karşılık soğuk bir selâmla işi bitirdi.

Tam bu sırada kazandaki su kaynamağa ve fokur fokur taşmağa başladı. Kazanın yanındaki rahip alev alev yanan kömürleri adamakıllı görmek için başını iğdi. Kazandan taşan damlaların ateşteki halini, cızırdıyaraka buğu oluşlarını ve uçuşlarını gözden geçiriyordu. Taşmak yüzünden ateşe dökülen damlaların artık arkası kesildikten sonra başını doğrulttu, suratına bir mana vermeğe çabalıyarak:

— Ateşlerin sudaki seslerini dinledim, duydum! Yeni kardeşimiz bizim mukaddes birliğimize bu akşamdan girebilir! dedi.

Ağaca dayalı duran yabancının gözleri fil sürücüsünü aradı, buldu. Manalı manalı tepeden tırnağa süzdü.

Tippo hiç bir şeye aldırış etmiyormuş gibi durmadan kaplanın derisini kaşıyordu.

Brahmen rahibi dua edecekmiş gibi ellerini havaya kaldırarak:

— Okuyan ve okutan!.. İleriye çıkın, dedi.

Tippo ayağa kalktı, Hadi de memleketinin rahibine sokuldu ve dehşetli bir karar vermişçesine:

— İzin verirsen bir diyeceğim var muhterem babacığım diye söyledi.

Brahmen rahibi sert sert başını sallıyarak emir verir gibi bir sesle:

— Şimdi değil diye gürledi, şurada dur

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

Rahip bu sözü söyledikten sonra yüzünü kaplanın sahibine dönerek sözüne devam etti:

— Ey «Tug» denilen kaplanın bilgiç adamı Şurada duran, bundan senelerce evvel ayaklarıma kapanarak kendisinin de birliğimize alınması için yalvarmıştı. Çünkü yabancılardan unutulmaz ve çok büyük eziyetler görmüştü. Bize baş vurmasını o zamanlar da kabul etmemiştim. O vakitler de daha okutanı yoktu ve kendisi de okurluk yapmamıştı. Ben ona o vakitler de demiştim ki: Sana mukaddes kemend verilmezden önce sen boğuculukta marifet göstermeli, gözümüze girmelisin Bunun için de kendine önce okutan bulmalısın O bunu yaptı. Bizim senelerdenberi çok iyi tanıdığımız kardeşimiz Tippo ona boğuculuğu öğretti. Söyle bakalım Hadi, dediklerim doğru mu? Bizim birliğimize girmek istiyor musun?

Hadi başını doğrultarak homurdanır gibi söylendi:

— Bundan senelerce önce böyle bir isteğim vardı.

— Bu isteğini bugün de tekrar eder misin?

— Hayır, ben sizin söylediklerinize benzer birşey için söz vermemiştim. Bu yolda yemin de etmem

Ortalığı bir ölüm sessizliği sarmıştı. Brahmen rahibi birdenbire fırladı:

— Sen bir hainsin dedi, ve bunun cezasını göreceksin!!

Fil sürücüsü acı acı güldü:

— Bana dokanmayın! diye güğredi. Yoksa öz elinizle canınıza kıymış olursunuz! Filime bir seslendim mi gelir, hepinizi iri ayakları altında pestile çevirir.

— Ah!? Demek ki sen daha önceden bu işleri bilerek, düşünerek filin ahır kapısını açık bıraktın ha?

— Evet bilerek, düşünerek!!

— Yemin etmek istemiyorsun, çünkü içinde hain bir plân var. Sen «Tug» denilen kaplan birliğini yabancılara teslim etmek için para ile satın alınmış bir adamsın!

Hadinin dudaklarında acı bir gülüş belirdi.

— Yabancılara ha?!! diye mırıldandı. Korkma, korkma. Kin denilen şeyin çok mukaddes olduğunu benim kadar sen de bilirsin! Tug birliğinin en değersiz sırrını bile ele vermiyeceğime istediğiniz gibi and içmeğe hazırım. Beyazlar bu sırra eremiyeceklerdir.

Rahip iç ferahlığı ile:

— Peki öyle ise, dedi, and içeceksin!

Ateş söndürüldü. Etraf alaca bir karanlığa gömüldü. Rahip yere büyük, beyaz bir bez serdi. Bunun üstüne Brahmenlerin tapındığı Bahavaninin gümüşten yapılmış küçük bir heykelini koydu ve bir işaret yaptı. Fil sürücüsü Hadiye ayağa kalkmasını işaret etti. Hadi boyun eğdi.

Rahip söze başladı:

— Söyle bakalım, Hadi, benimle yemin et, dedi, ve sözüne devam etti. Bu sözleri Hadi de tekrarlıyordu:

— Eğer şimdi yahut gelecekte Tug birliğine hainlik ederek onları ele verir, yahut sırlarını söylersem Brahmenin, Kalinin lânetleri üstüme olsun Siva ruhumu alsın, canımı parçalasın!

Hadi bu sözleri rahiple beraber rahat rahat tekrarladı ve yürekten yemin etti. Rahip bundan sonra:

Rah'p: Yeni kardeşimiz bizim mukaddes birliğimize bu akşamdan girebilir dedi....

— Şimdi gidebilirsin artık! diye kekeledi.

Hadi başkaca tek bir lâkırdı etmeden başile bir selâm vererek uzaklaştı.

Brahmenlerle rahipler de karanlıklarda gözden kaybolunca Tippo ellerini uğuşturarak:

— Hadi! Hadi!! ben senin filini de bana boyun eğecek hale getiririm, merak etme! diye düşündü ve: Büyük Cumbo benim sesimi duyacak, benim gözlerimdeki manayı anlıyacak, bakalım ondan sonra ne yapacaksın?! Bu saatten sonra elimdesin artık!! diye mırıldandı.

Kendisi hakkında böyle korkunç şeyler düşünüldüğü sırada Hadi rahatça Doğanın yanındaki yatağına uzanmıştı. Cansız bir lâmba koca odayı zor aydınlatıyor, duvarlarda hayalet gibi ışıklar titreşiyordu. Doğan boylu boyunca uzandığı yatağında gençliğinin en tatlı uykularından birisini kestiriyor, Hadi de Doğanın güzel çehresini gözden geçiriyordu.

Hintlinin eli yavaş yavaş Doğanın alnına uzandı. Ona verdiği sözü Hadi bir kere de o uyurken içinden tekrarladı ve mırıldanır gibi bir sesle:

— Yolu yok! dedi, bu iş canıma da mal olsa yolu yok!

Ertesi gün tekrar yolculuk başlıyordu. Racanın hizmetçileri saraydan çıkan misafirlere mukaddes ırmağın sularını serperek onları selâmetlediler ve son bir istek olarak arkalarından:

— Tanrı yardımcınız olsun diye bağırdılar.

ÜÇÜNCÜ PARÇA

Gantların [1] yerleşmiş oldukları otra Hindistana ulaşmışlardı. Raca Bazin - Emunun sarayını tam on dört günlük bir yolculukla arkalarında bırakmışlardı. Son ulaştıkları konak yerine varınca Cumbonun sırtındaki yükleri indirirlerken bütün köy ahalisi bu yeni gelen yabancıların etrafına toplanmış seyrediyorlardı.

Buradaki ahali avla yaşarlar. Avlarını da savurarak attıkları çekiç gibi bir aletle yere sererler. Doğanla Alp ta bunlarla ava çıkmayı, bıldırcınların, kekliklerin nasıl yakalandığını görmeği merak ederlerdi.

Bir gün gene ava çıktılar, avcıların şaşmak bilmez çekiçlerile birçok bıldırcın ve keklik yere serilmiş, yakalanmıştı. Av düştükten sonra Hintliler saklandıkları yerlerden çıkıyor, avlarını aldıktan sonra da yeniden saklanıyorlardı.

Doğan bunları uzun uzadıya seyretti:

— Alp, dedi, bunların avcılığında bir av güzelliği yok, boyuna kuş öldürüyorlar. Haydi biraz daha ileriye gidelim.

Doğan sözünü bitirdikten sonra:

— Ay, ay! diye haykırdı, işte bir tavşan, ay bir daha, bir daha, bu hayvanları kim kovalıyor acaba?

— Eğer bir kaplansa iş kötü!

Çocuklar daha böyle konuşurlarken birdenbire çok yakından bir güğreme duydular, bu canavar ulumasına duvarlar tırmalanıyormuş gibi sesler karışıyordu. Ses gittikçe yaklaşıyor, gittikçe kuvvetleniyordu. Otlar sallanıyordu. Birdenbire yaban ördekleri bağırarak sazlar arasından uçtular, tam bu sırada bir kedi ayağından çıkıyormuş gibi sinsi sinsi sesler duyuluyordu. Birdenbire kuvvetli, keskin bir sıçrama duyuldu. Yeşil otlar aralık oldu ve simsiyah bir Panter göründü. Yeşil gözleri ölüme, canavarlığa susamış olan bu hayvan parçalanacak şey arıyormuş gibi etrafına bakınıyordu.

Çöktü, hazırlandı, kendisne en yakın duran iki Hintlinin üstüne atlamağı tasarladı. Fakat tam bu sırada havada keskin ıslık çıkartarak yıldırım gibi uçan iki kılıç birden canavarın beynini parçaladı. Hayvan ard ayaklarının üstünde doğruldu ve arkaüstü devrilerek biraz durdu.

Hintliler Doğanla Alpa bellerindeki tabancaları göstererek bağırıyorlardı. Çocuklar anlamışlar ve daha ölmemiş olan canavara tabancalarını boşaltmışlardı. Panter bir iki defa sallandı ve boylu boyunca uzanarak son nefesini de vermek üzereydi.

(Sonu var)

[1] *Gant yahut Dravida kabilesi hemen hemen siyah renge yakın bir ırk olup Orta Hindistanın en eski kabilesidir.*

TARZAN (1)

Bu sinema romanını Acunda okumıyan kalmamıştır.

Bu romanı küçük, büyük bütün evce urunçla okuyacaksınız.

1 — «Maymunların çocuğu» adını alan ünlü Tarzanı acun yüzünde bilmiyen yoktur. Onu küçük, büyük herkes tanır. Onun Afrika ormanlarında geçen yaşayışı yürekleri urunç içinde çırpındırmıştır.

2 — Tarzan, deniz korsanları tarafından Afrika ormanlarına bırakılan lord ve leydi Greystoke'nin orada karı kocanın yaptığı kulübeleri içinde doğmuş çocukları idi.

3 — Daha iki aylık iken kulübeye girerek Tarzanı bir dişi maymun alıp ormana kaçırdı. O sırada öteki maymunlar da çocuğun anasını, babasını boğup öldürdüler.

4 — Maymunlar bu çocuğu beslediler. Ona «Akten» demek olan «Tarzan» adını verdiler. Tarzan maymunların dillerini öğrendi, ve onlar gibi ağaçların üzerinde yaşamaya başladı. Onlarla oynadı.

5 — On üç yaşında Bolgani diye anılan dev gibi bir goril ile boğuşarak babasının kulübesinde bulduğu bir kamanın yardımile ölümden kurtuldu.

6 — Yirmi yaşına bastığı çağda maymunlar kralı Terkoz ile çarpıştı ve ona «pes!.» dedirtti. O günden sonra Terkoz'un yerine maymunlar Tarzanı kral tanıdılar.

7 — Artık maymunlarla beraber yaşamağa o denlü alışmıştı ki onların oyunlarını bile o çeviriyor, başkanlık yapıyordu. Maymunlar da onun kılına bile dokunamıyorlar, onu sayıyorlardı.

8 — Bütün acun hayvanlarının hakanı adını alan aslanla da dövüştü. Bu çarpışma pek zorlu olmuştu. Tarzan bıçağını çekerek aslanın yüreğine yerleştirdi.

9 — Bundan sonra Afirkanın balta girmemiş ormanları Tarzanın zafer çığlıklarile inleyip durdu. Karşısına çıkacak tek bir güçlü kimse yoktu.

10 — Bir gün ormana beyaz adamlar gelmişti. Tarzan kendi cinsinden olan bunları tanıdı. Maymunlar onlara hücum etmişlerdi. Tarzan onları kurtardı. Onlar da Tarzanı alarak ülkelerine götürdüler.

11 — Tarzan, insanlar arasına karışmış, lord Greystok adını almıştı. Her ne kadar adamlar içinde yaşamağa uğraştı ise de balta girmemiş ormanları bir türlü unutamadı. Yüreğinden gelen bir ses onu oraya çağırdı.

12 — Tarzan geri döndü, ormanlarına kavuştu. Yeniden ağaçtan ağaca dolaşarak başıboş bir yaşayışa başladı.

Tarzanın başından yeni ve hiç bir filme çekilmiyen maceralar buradan başlar:

13 — Tarzan insanlar arasına girdiği zaman genç bir bilginle tanışmıştı. Bir gün Jan Kursiye adını taşıyan bu genç araştırıcı gene bir yolculuğa çıkmıştı.

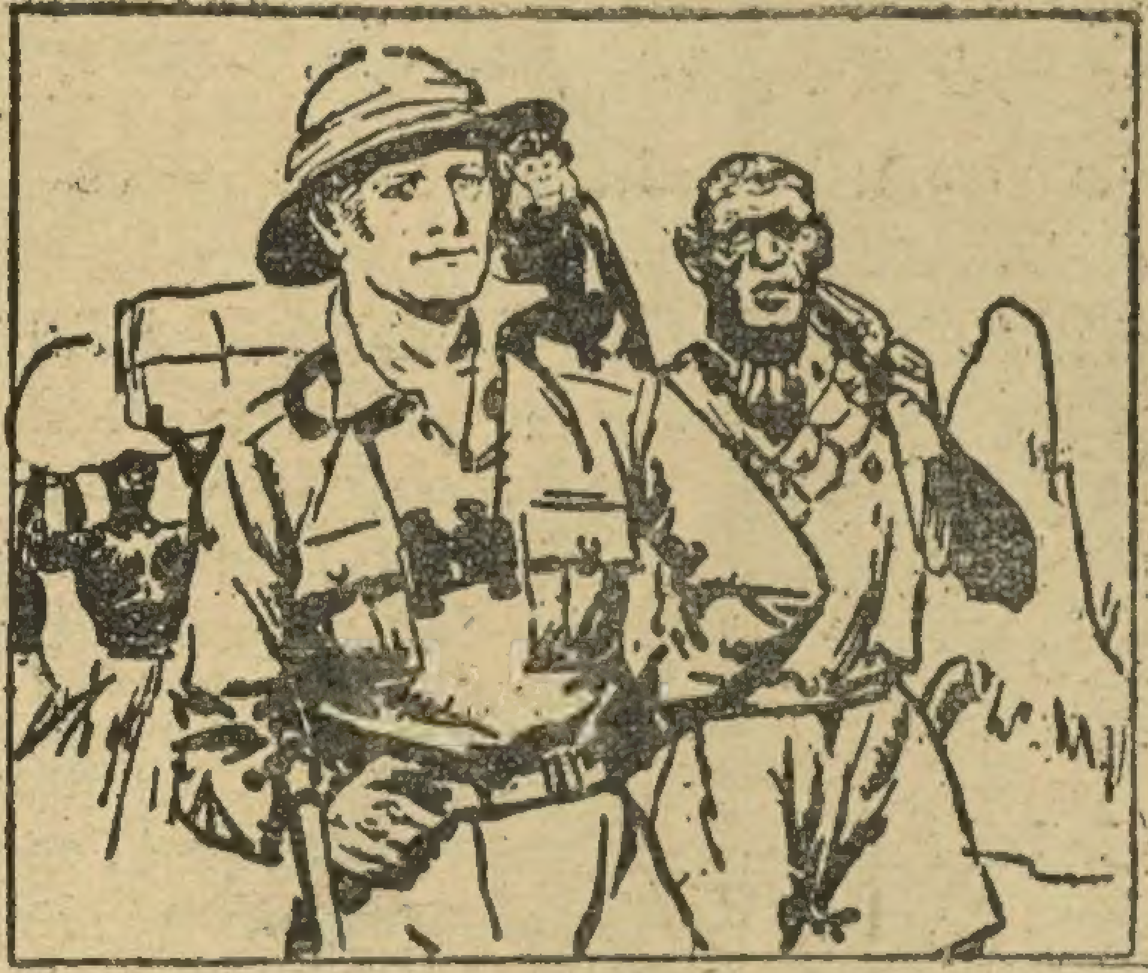

14 — Yanına Tarzanın Nikima adındaki küçük, dişi maymununu da almıştı. Yerlilerle birlikte Afrika ormanlarında yol alıyordu.

15 — Bir gün, genç bilginin yanında bulunan zenciler korku içinde geri dönerek insanların geçemiyeceği bir yer olduğunu, buradan bir adım bile ileri gidemiyeceklerini söyediler.

16 — Tarzan maymununu, Nikimasını bekliyordu. Bir gün (Jan Kursiye) küçücük maymunun beline bir mendil bağladı. Ormanlara saldı.

17 — Maymun, Tarzanın yanına varmıştı. Karnında bir bez vardı. Üzerine Jan Kursiyenin kanı ile «imdat...» işareti yapılmıştı..

18 — Tarzan, bunu görünce durmadı, yola çıktı. «Filler mezarlığı» ında bulunan arkadaşını kurtarmaya gitti. Maymununu da omuzunda taşıyordu.

— Daha var —

Deniz Kurdu D

Deniz Korsanlarımızın babayiğitliğini bu romanda oku

Kaptan Pavlo bile bu korkunç boğuşmada derince bir yara aldı. Bu beş on Türkün yüz İtalyanla savaşı sırasında, bir Türk korsanı önüne gelen düşmanlarını büyük palasile doğruyarak kaptan Pavlonun üzerine atılmıştı. Çok usta bir savaşçı olan kaptan Pavlo bile korsanın korkunç saldırışı önünde birdenbire yılgınlık, şaşkınlık içinde kaldı. Kılıcile kendini korumağa çalışan eli titreyordu. Gözlerinden ateş saçan, arkasından, iki yanından vurulan kılıç ve bıçaklara hiç aldırmıyan Türk bir yatağan vuruşile kaptanın elindeki kılıcı düşürdü; demir parmaklarile herifin yakasından tutarak:

— Alçak, kahbe dönek!

Diye haykırdı ve o haykırışla beraber Türkün keskin palası da kaptan Pavlonun kesilesi hafasına inmişti; kocaman İtalyan kaptanı çamurdan yapılmış bir heykel gibi sessiz yuvarlandı; ancak bu sırada üç yandan bu korkunç Türkün üzerine saldırmakta olan İtalyanlar da onu belki on yerinden vurmuşlar, kaptan Pavlonun üstüne cansız düşürmüşlerdi.

Artık savaş bitmiş, geminin içinde eli silâh tutar bir tek Türk kalmamıştı. Hıristiyanlar kaptan Pavloyu Türk korsanının adeta parçalanmış gövdesi altından çekip kurtardıkları zaman herifin ölmemiş olduğunu anladılar. Türk korsanının büyük bıçağı kaptanın kafasında geniş, uzun bir yara açmıştı; ancak Türkün beş on yarasından akan kan gücünü kesmiş olduktan başka etraftaki düşmanlarının biri de kılıcını İtalyan kaptanın başına siper tutmağı becerebilmiş olduğundan o korkunç Türk palasının hızı kesilmiş, öldürmiyecek bir yara ile iri İtalyan kaptanını yere yuvarlamıştı...

Biraz sonra kaptan Pavlo gözünü açınca önce çevresine toplanmış hıristiyanlra şaşkın şaşkın baktı; sonra herşey aklına geldi; kuvvetsiz kolunu uzatarak:

— Hepsini öldürün, hepsini parçalayın!.. diye hırladı.

Dönek herifin bu kumandasına yer yoktu. Forsalar yapacaklarını önceden yapmışlar, güvertede daha ölmeyip yaralı yatan Türkleri akla gelmiyecek kadar yabanice işkencelerle öldürüp parçalamışlardı... Yaralıların birer birer bıçak ucile gözleri çıkarılmış, dilleri, burunları kesilmiş, sinirleri parçalanmış, parmakları kırılıp ağızlarına, burunlarına sokulmuş, karınları yarılıp çıkarılan barsakları gene kendi ellerine verilmişti...

Geminin güvertesi en katı yüreklierin bile görmeğe dayanamıyacakları bir kılık, bir biçim almıştı!..

Kaptan Pavlo oturduğu iskemlenin üzerinden korkunç şeyleri şimdi açılmış olan İtalya sabahının ilk ışıkları içinde gördükten sonra:

— Herşey, bütün leşler öylece kalsın; şimdi küreklere oturun... Doğruca Cenova limanına!

Kumandasını verdi.

Bu iki dinden de dönmüş, iki dine ve millete de hiyanet etmiş olan alçak, Cenova limanına böylece girmek ve Türklere yaptığını herkese gösterip günahlarını bağışlatmak istiyordu. Bundan başka denizde her dakik
mak ve lâyık old
kusu da vardı.

Birkaç saat so
nova limanına gir
sına, rıhtımın üze
lıkla bakıyor, ba
yüzen güvertesini
lerini görünce kor
lerini ellerile kap

Pavlo Cenova
hikâyesini, Cenov
bildiklerine anlatı
nız ölümden kurt
bir öc almak düş
gibi görünmüş, na
çını öldürmek yol
bu kadar fırsat b
Türkleri öldürüp
lıktan kurtarmak
getirmişti.

Cenovalılar bu
herşey ortada ol
yoktur. Şu kada
taşlarının kendis
olmadığını pek i
dığı asil familya
ona karşı her ne
kerteye gelmedik

Kaptan (Pavl
duyuyor, üç sen

Çizen: ORHAN HALİL

AFACAN ACUN YOLC

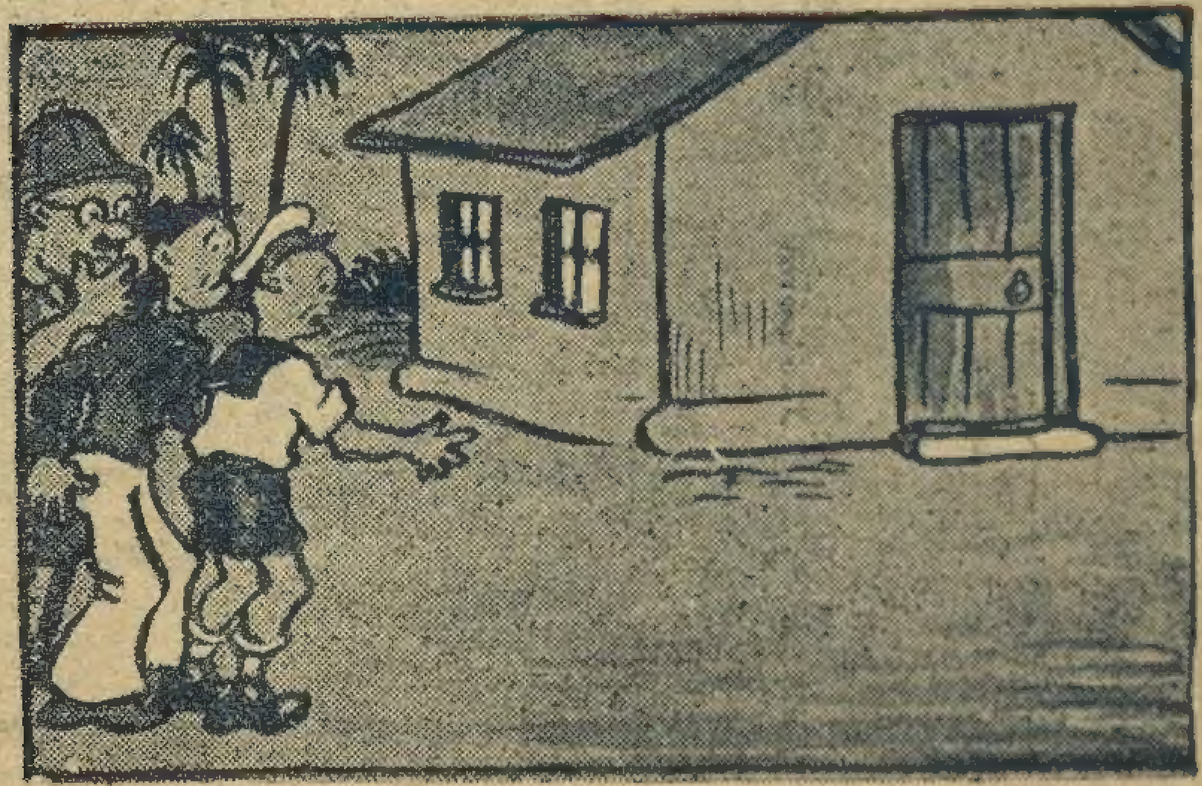

70 — Bizim üç arkadaş uzaktan gördükleri eve doğru sevinçle ilerlemeye başladılar. Afacan:

— Yahu! Koca çöl ortasında bir Avrupalı evi bulunsun, olur şey değil diye şaşkınlık içinde kaldı.

71 — Kapıyı açarak evin içine girmeye koyuldular. Bilgin arkasındaki çanta ile yorgun, argın ilk adımını attı. Topuz: «Acaba arkamızdan kimse geliyor mu?» diyerek ardına doğru bakıyordu. Dikkulak ta arkadan geliyordu.

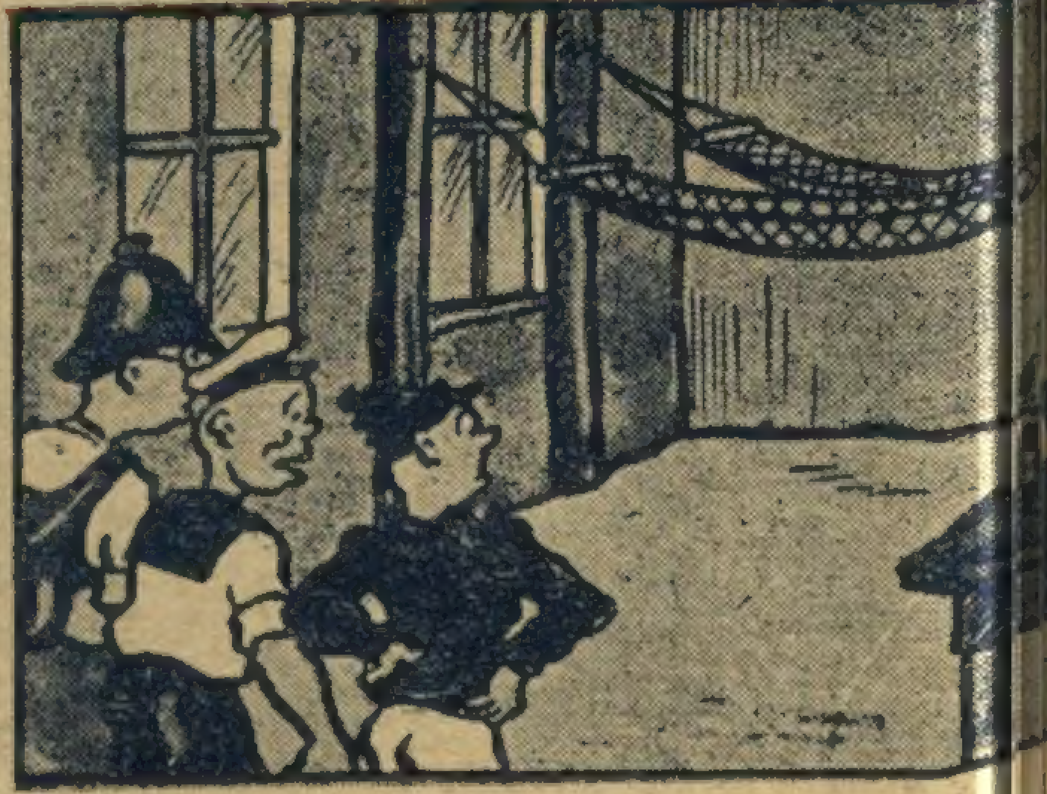

72 — Evin içine girince bir de n
sünler. Oooh!.. İki tane hamak bir
reden bir pencereye asılı değil mi
masa, bir de lâmba orada duru
Hepsi de şaşırıp kaldılar. Burası
evi ve ne olabilirdi?

eli Bayram

Yazan: *Ali Rıza Seyfi*

ürk korsan teknesine çat- . ve cezasını bulmak kor-

tan Pavlonun gemisi Ce- n Cenovalılar liman kıyı- andılar... Herkes şaşkın- ılar geminin kan içinde ci parçalanmış insan leş- renme ile haykırarak göz- ı.

linçe pek uygun gördüğü ğüne, büyüğüne ve eski nun anlattığına göre yal- nunda Türklerden büyük yalandan müslüman olmuş ırk korsanlarından bir ka- amış, ancak şimdiye kadar ndan Trablus gemisindeki şiden çok dindaşını forsa- ıber bir de gemi zaptedip

eyi dinlediler ve inandılar; an inanmıyacak birşey de i: Kaptan (Pavlo) millet- şı eski inançları, saygıları ekte idi. Eskidenberi tanı- ensup kaptanlar, tüccarlar ekingen davranıyorlar, son m verip söz söylemiyorlardı. içinde derin bir yürek acısı bir zaman içinde dinini, milletini unuttuğunu ve bundan başka kendi milletinin düşmanlarına İtalya, Avrupa seferlerinde kılavuzluk ettiğini düşündükçe her dakika kendini parçalamak istiyordu. O şimdi kimseye görünmüyordu; millettaşlarının hiç biri yüzüne karşı birşey söylemiyorlarsa da ona karşı hâlâ bir şüphe, kızgınlık besledikleri meydanda idi. Trablusgarp korsanlarile beraber bulunurken yaptığı işlerden hiç olmazsa bir takımının kulaktan kulağa ta Cenovalılar arasına kadar yayıldığı kuşkusuzdu.

Bu hal içinde kaptan Pavlo dinden, kiliseden teselli dilenmeğe kalkıştı; her gün kiliseye gidiyor, uzun uzun tapınıyor, İsanın çarmıhtaki resmi önünde saatlerce dizüstü kalıyor, kilise kapısına toplanmış dilencilere bol bol para veriyordu. Şimdi körce bir din taassubu, delice bir korku onu avucunun içine almıştı. o, Cenovalılardan ne kadar saklasa, bir zaman müslüman olduğunu ve hıristiyanlara büyük fenalık ettiğini Tanrıdan elbet saklıyamazdı... Bundan başka eski bildiklerinin, bir zaman kendini sayan vatandaşlarının o daima soğuk, saygısız davranmaları da ne kadar ağır ve acı bir şeydi!

***

Kaptan Pavlonun yaptığı bu kahbelik, oynadığı bu kanlı oyun Trablusta duyulunca Türk korsanları eşi görülmemiş halde kızdılar. (Daha var)

LUĞUNDA

Geçen yazının özü: Afacan, Topuz ve arkadaşları çölde bir göl bulmuşlar yıkanıyorlardı. Afacanla Bilgin çıkmışlardı. Topuz kalmış, bir timsah görünmüştü.

73 — Öyle yorulmuşlardı ki hemen hamakların içine uzandılar. Birisine Bilgin adam Dikkulakla uzandı. Ötekine de Afacanla Topuz yaslandılar. Oooh.. Şimdi horultulu bir uyku musikisi başlamıştı.

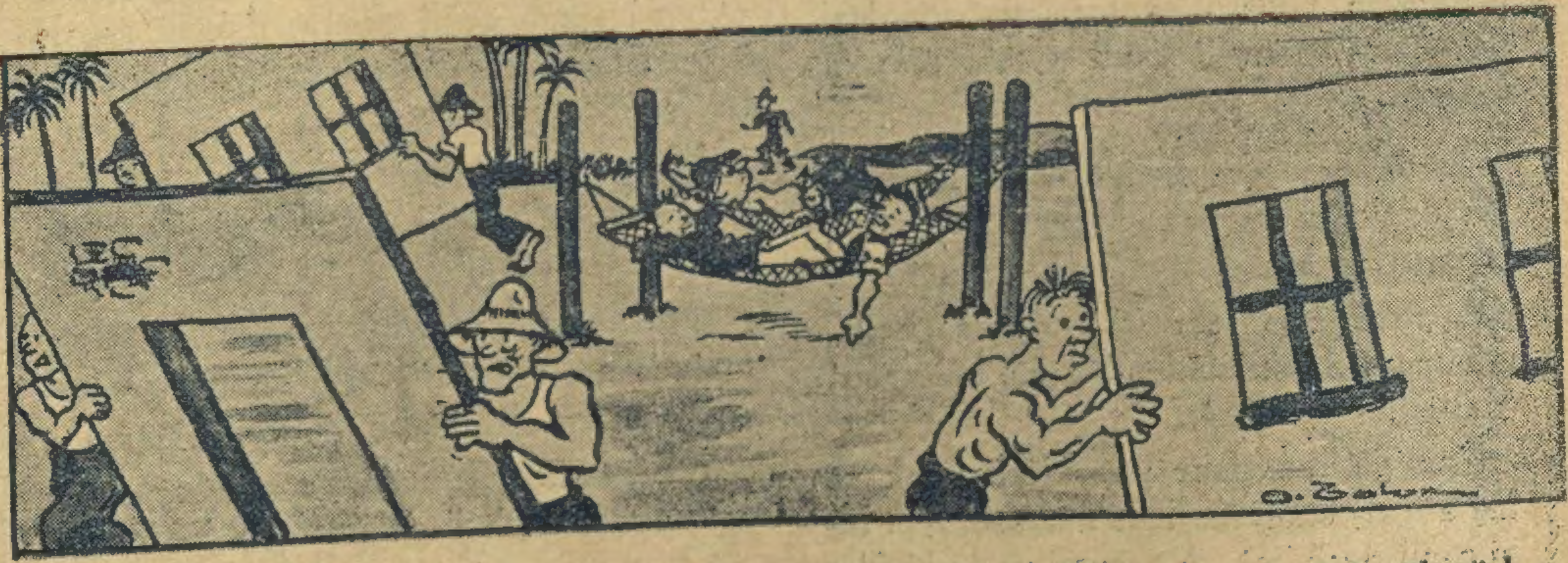

74 — Fakat çocuklar, bu ev neydi biliyor musunuz?. Afacan, Topuz, Dikkulak uyuyadursun. Bu ev, burada filim çekmeğe gelen sinemacıların portatif kurdukları bir ev değil mi imiş. Hemen adamlar gelmiş mukavva evi sökmüşlerdi. Bizimkiler hiç bir şeyden habersiz tatlı şekerlemeyi kestiriyorlar, horul horul uyuyorlardı. — Daha var —

201

MONOLOG

KÜÇÜCÜK KAZALAR

Bilirsiniz ya; küçücük sebepler insanın başına büyük büyük işler açar...

Hele büyük kazalara hiç diyeceğim yok! Bunlar korkunç neticeler verir..

Ben size bugün hiç aldırış etmediğimiz ufak tefek kazalara dair bir kaç söz söyliyeceğim. Hani başımızdan her gün geçiveren ve pek o kadar mühimsemediğimiz kazalar yok mu?.. İşte bunlar yaşayışımızı pek güzel zehirliyebilir.

Canımızı sıkan küçücük kazalar vardır ki, hiç te istenecek, özlenecek işler değildir. Alın size bir tanesi: Dilimizle zarfın kapağındaki zamkı ıslatmak isterken, kâğıdın keskin köşesinin dudağımızı kesmesi!.. Elimizde minimini makas tırnağımızı keserken biraz derinden gidip etimizi kanatmak işine ne buyurulur? Akşamüstü köprüden geçerken vapurların buram buram saldığı dumanlardan keskin bir kurumun gözümüze girmesi ve bizi saatlerce kıvır, kıvır kıvrandırması!

Düşününüz hele: Sabahleyin kahvaltı tepsisinde billûr tabak içinde vişne reçeli var: Rengi bile iştihanızı kabartıyor, ağzınızı sulandırarak, sizi boyuna yutkunduruyor. Vişne taneleri de çekirdeksiz! Elinize çatalı aldığınız gibi saldırıyorsunuz. Birdenbire dişlerinizin arasında bir çat! Eyvah!!.. Dişinizin biri kırıldı. Reçel yapılırken vişnelerden birisinin çekirdeği unutulmuş! Haydi şimdi ayıkla pirincin taşını!..

Şık bir salonda, süslü, tuvaletli hepsi kibar kişilerin arasına oturmuş tatlı tatlı konuşuyorsunuz. Sırtınıza, her nasılsa bir pire girmiş sizi acı acı ısırıyor; haydi utanmadan, sıkılmadan kaşının bakayım! Yapabilir misiniz?..

İşte görüyorsunuz ya: Ufak tefek ve hiç aldırış etmiyeceğimiz manasız işler bizi nasıl üzebilir?.. Başımıza ne türlü işler açar?.

Bu küçücük işler arasında bir tanesi vardır ki, canımızı yakmamakla beraber, bizi en kötü sıkıntılara sürükliyebilir. Bu da potinbağının hiç umulmadık bir zamanda kopuvermesidir... İnsan potinlerini ne vakit ayağına geçirir?.. Bütün üstünü başını giydikten sonra tam sokağa çıkacağı sıralarda değil mi? Mektebe geç kalmışsınız; birinci derse ancak koşa koşa yetişebileceksiniz. Potinlerinizi çabuk çabuk bağlarken, bağlardan birisi kopmaz mı? Evde yedek bağ yok! Mektebe giden yolun üstünde de potinbağı satan dükkân yok!...' Hem dükkân bulunsa bile aldığınız gündeliğin yarısını potinbağına vermek, yazık değil mi?!..

Bu küçücük işlerden birisi de bana kimya dersinde kocaman bir sıfır kazandırmıştı. Hiç unutmam: Muallim o günkü derste not tutmamızı ve bu notları toplıyacağını söylemişti. Kâğıdın başına üç dört söz yazmadan bizim kurşun kalemi kırılmaz mı? Muallimi mi dinlersin, yoksa kalem mi yontarsın? Ne yapalım: Başa gelen çekilir! Sol kulağımı muallime verdim, sağ elime çakıyı aldım... Aç bire aç! Ben açtıkça kalem kırıldı, kalem kırıldıkça ben sinirlendim.. Sinirlenen bir talebe de ders dinliyebilir mi hiç?.. Dersin sonunda muallim notları toplarken, benim kalemim kırıldı da onun için not tutamadım, bay muallim dersen, karşındaki sözlerine inanacak sanki!.. O gündenberi aklım başıma geldi amma.. İşişten geçmş bulundu.. Şimdi her derse girişimde, on, on iki kalem götürüyorum...

Bir gün anneanneme bayram kutlulamak için mektup yazıyordum. Güzel, şık bir kâğıt aldım. İmlâ ve cümle yanlışı yapmamak için bütün dikkatimi başıma topladım. Sözleri de kâğıdın üstüne inci gibi dizdim. Mektubu annem okuyunca çok beğendi. Hiç imlâ ve cümle yanlışı olmadığını söyledi. Yalnız (i) lerden birisinin üstüne nokta koymağı unutmuşum. Bunu korsam artık her iş tamamlanacaktı. Kalemi, hokkaya daldırdım; noktayı koyarken, o canım, bembeyaz kâğıdın üstüne, koskocaman bir damla mürekkep akmaz mı? Haydi, öp babanın elini!.. Evet, bir şey değil; küçük bir kaza amma, anneanneme gidecek mektubu yeni baştan yazdım. O kadar özene, bezene yazdığım birinci mektubun kirlenmesi beni sinirlendirmişti. İkincisini iyi yazamadım. Anneannem de yazıda hiç ilerlememiş olduğumu sandı...

Bayram günü süslenmiş, püslenmiş sokağa çıkmışsınız... Bir de bakıyorsunuz ki yeleğinizin en üst düğmesi kopmak üzere!.. Ne felâket!.. Şimdi ne yapacağız? Bayram... Terziler kapalı; bunu nerede diktireceğiz?. Düğmeyi koparıp yerinden çıkarmazsak, kendi kendine düşecek; gel de bunun kolayını bul bakayım!

İşte küçük kazalardan biri daha... Bu da mutfakta olmuştu! Annem bir gün lokma döküyordu. Nasıl yapıldığını merak ettim.. Daha doğrusu oburluğum tuttu. Şimdi de bana mutfakta senin işin ne? diyeceksiniz... Bunu yalnız siz değil annem de sormuştu. İşim olsaydı, zaten oraya uğramazdım bile.. Masanın üstündeki un torbası, ufacık sineğin çok hoşuna gitmiş olacak ki, dönüp dolaşıp hep onun üstüne konuyordu. Onu elimle kovmak istedim. Ne oldu, biliyor musunuz? Un torbası masanın üstünden yere düştü. Annem bağırdı, çağırdı.. Bereket versin ki unlar yerlere dökülmedi... Fakat yaramaz sinek, gene torbanın içinde değil mi?. Bütün cinler başıma toplandı. Torbaya eğildim ve var kuvvetimle üfledim.. Sineğe ne oldu bilmiyorum. Ancak benim yüzüm gözüm un içinde kalmış, gözlerim göremez olmuş, üstüm başım da bembeyaz kesilmişti.. Yaramazlığımın cezasını, resmen lokma yemekten menetmekle verdiler. Resmen diyorum. Çünkü gayri resmî olarak ben o nar gibi kızarmış mis kokulu lokmalardan bir kaç tane atıştırmıştım...

Yemek masasında da ufak tefek kazalar olur ha!.. Masaya tertemiz sofra örtüsü konduğu günlerde yemeğin salçasın-

Şen Sözler

NİÇİN BEKLİYORMUŞ?

İki afacan zıpzıp oynuyorlardı. Bir tanesi kaza ile milelerden birini yutuverdi. Doktora gittiler.

— Nen var bakayım?

— Bir mile yuttum!

Doktor öbür çocuğa döndü:

— Peki ya sen ne istiyorsun?

— Bekliyorum.. Yuttuğu mile benimdi!..

BELKİ

Hasta — Bilmem ki doktor sanki midemde bir şey aşağı yukarı inip çıkıyor..

Doktor — Olabilir, belki bir yoyo yutmuşsunuzdur!

BİZİM EVE Mİ GÖTÜRÜYORLAR?

Bir evden cenaze çıkarılırken, pencerelerden birisinden de bir kadın bağırması işitilir:

— Ah kocacığım, seni şimdi öyle bir yere götürüyorlar ki, orada ne yatacak yatak, ne örtünecek yorgan, ne yiyecek yemek, ne de içecek su var...

Oralardan babasile geçmekte olan küçük bir çocuk ta:

— Baksanıza baba, ölüyü bizim eve mi götürüyorlar!

Görmemiş

Köprüde iki adam çarpıştı, biri kızarak:

— Kör!. dedi.

Öteki cevap verdi:

— Sen körü görmedin mi?

---

dan azıcık olsun keten örtüye dökülür değil mi? İnsan ne kadar dikkat ederse etsin; dökülmemek elde değil ki!.. Salçayı ben dökersem annem hemen:

— Adamakıllı yemek yesene; bu ne dikkatsizlik?

Diye bir alay lâkırdı söyler, suratını asar. Lâfı uzattıkça uzatır.

Eğer bembeyaz sofra örtüsünü kirleten bir misafir ise; annem en tatlı sesile:

— Üzülmeyin rica ederim. Ehemmiyetsiz şey. Ne zararı olabilir ki... diye başka söz açar...

İşte size, hiç yoktan bir torba dolusu lâf söyledim. Artık çenelerim yoruldu. Daha fazla söylemeğe kalkışırsam görüyorum ki esnemeğe başlıyacaksınız.. Yeter, kes artık diyeceksiniz.. İşte bunun için diyelim.

Afacan

Şarlo Afrikada No: 12

37 — Şarlo yere eğilmiş çiçek toplarken elektrik şehrini düşünüyordu. Kendi kendine:

«Neydi o rezalet, diyordu, oooh.. Bu kırlarda gezmek ne güzel.. Kekâh.. Gez, dolaş, bu ne yaradılış.»

Fakat tam bunları söylüyordu ki kaba butlarına öyle bir ok gelmişti ki vızlıyarak etlerine saplanmıştı. Şarlo geriye dönünce bunun bir Amerika yerlisı tarafından atıldığını gördü, herif ağaçta saklıydı. Oku aldı, bıçağını çıkararak bir kabuktan ince bir dilim kesti. Yay yapıp oku geriye attı.

38 — Ok havada uçarak doğru ağaçta asılı duran yerlinin başına saplandı. Adam bir dakika içinde yapılan bu oka şaşkınlıkla bakıyordu. Ölümden dar kurtularak hemen ağaçtan atladı. Şarlonun ayaklarına kapandı. Kızıl derililerin başbuğu da o anda yetişti. Şarloyu takdim ederek;

— Elektrik şehrinden bıkıp usanan bu genç savaşçıyı takdim ederim, dedi. Şarlo bastonunu yere dayıyarak şapkasile adamı selâmladı.

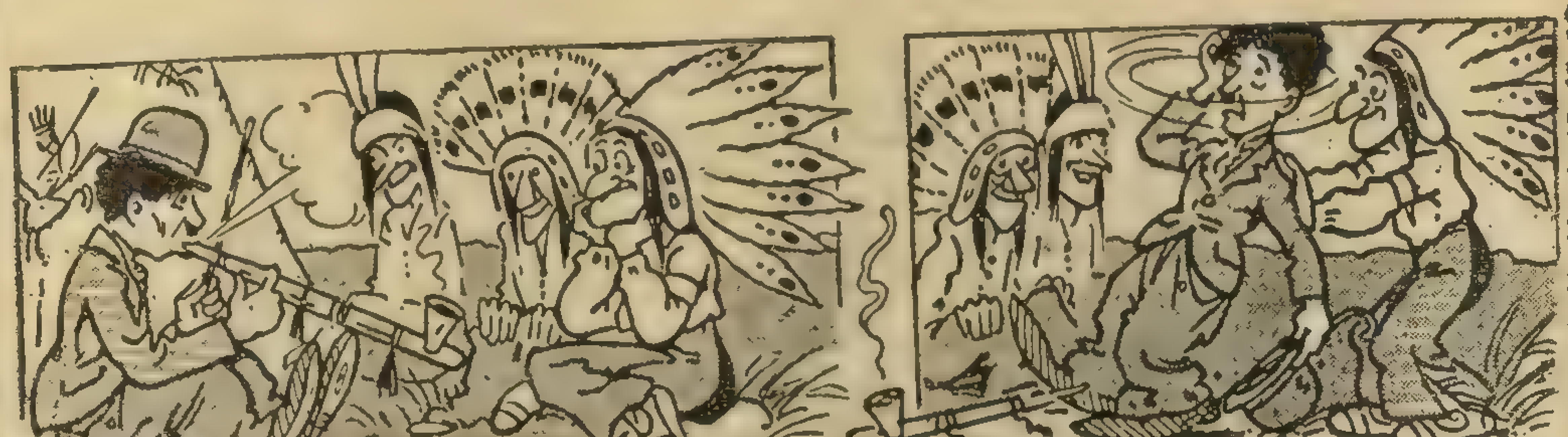

39 — Artık dost olmuşlardı. Başbuğ ile arkadaşları Şarloyu bir çimenliğin üstüne oturttular:

— Saygı sever misafirimiz, dediler. Sana ülkemizin tatlı tütünlerinden içirtmek en büyük dileğimizdir, şu ağızlıkla tütünümüzden hele bir kaç soluk çek bakalım?

Şarlo, ağızlığı aldı, kuvvetli iki üç nefes çekti. Fakat tütün öyle sertti ki bir an da başının fırıldadığını duydu, gözleri kaymış, dünya çevresinde dört dönmeye başlamıştı.

— Daha var —

İki Canavar Masalı

AFACANIN HİKÂYELERİ

Yazan: NECDET RÜŞTÜ

BİRİNCİ MASAL

— 1 —

Dinleyin!.. Dağlardaki ormanların birinde,
Ağaçların en kuytu, en gölgeli yerinde,
Bir canavar yapmıştı kendisi için yuva!..

*

Bu yerden görünürdü bütün dağ, deniz, ova,
Yamacın dik yerinde yuvası kurulmuştu,
Senelerce aramış, onu sonra bulmuştu,
Burada oturmuştu nice uzun zamanlar!..
Fakat düz ovadaki bütün başka hayvanlar,
Bu yuvanın sahibi bulunmak isterlerdi,
«Ölse de mağarası bizim olsa!..» derlerdi!..
Gerçi bütün hayvanlar buradan medet umdu,
Fakat bilirlerdi ki bu yuva çok meşumdu:
Gecelerin sabaha yaklaştığı zamanda,
Korkunç bir inildeyiş duyulurdu ormanda:
Sonra bunu çok acı bir ses takip ederdi,
Bu sesler dağdan dağa dalgalanıp giderdi!..

— 2 —

Hayvanlar öğrenmişti bu seslerin aslını,
Siz de bilin yuvanın bu dehşetli faslını:
Tırnağından, dişinden durmadan kanlar akan,
Dört yanına korkulu, alev gözlerle bakan,
Bu canavarın vardı çok can yakan bir huyu:
Ormanda ceylânların bıraktığı kokuyu,
Her ne zaman alırsa büsbütün kudururdu,
Acı, keskin seslerle inildeyip dururdu!..
Ceylânlara vermezdi bir pençesile aman:
Bu zavallı sürüyü sıkıştırdığı zaman,
İçlerinden en körpe olanını seçerdi,
Kuvvetli pençeleri boğazına geçerdi!..

— 3 —

Böyle yavrusu ölmüş nice ana ceylânlar,
Bu dağdaki yuvaya bakıp uzun zamanlar,
Gözlerinden döktüler kaç yıl kanlı yaşları,
Çünkü koparılmıştı yavruların başları!..

— 4 —

Fakat onların ahı bir gün yerini buldu,
Dağdaki mağaradan bir uluma duyuldu,
Sonra bu ses incelip nihayetine erdi,
Dişi kaplan son avı yiyemeden geberdi!..

*

Su başında bir ceylân yakalamıştı o gün:
Yuvada yapacaktı, onu yiyerek, düğün!..
Ceylânı kaburgadan geçirip tırnağına,
Ok gibi hız alarak, getirdi yatağına!..
Tamam ince boynuna geçirirken dişini,
Ölüm onun görmüştü bir lâhzede işini:
Acı bir bağrışla, sırtüstü yere düştü,
Son avı yiyemeden, bu canavar ölmüştü!..

— 5 —

Canavarın sönmüştü gözleri bir cam gibi,
Artık ceylân olmuştu bu yuvanın sahibi:
Tan yerile boy ölçen dağlardaki bu ine,
Yerleşti, anasını kırdan getirip yine!..
Ceylâna da gelmişti rahat etmek sırası,
Çünkü: canına bedel almıştı bu mirası!.

— İKİNCİ MASAL —

— 6 —

Size bu hikâyeyi bir misal gösterdik biz,
Asıl burada başlar hakikî hikâyemiz:
Zengin bir kadın vardı birinde şehirlerin,
Koynunda sallar yüzen koskoca nehirlerin,
İçinde yol aldığı büyük çiftliği vardı,
Uzun, sonsuz ağaçlar bu çiftliğe duvardı!..
Kaç dönümdür saymayın, çünkü hesaba gelmez,
Sayılar karışır da, ondan sonra düzelmez!..
Dolaşmak istemeyin, çünkü kaybolursunuz,
Kendinizi bir sonsuz ülkede bulursunuz!..
Hiç kimse baştan başa gezememiştir onu,
Derin ormanlarının bulunmamıştır sonu!..
Bu çiftlik bir ülkenin varlığına bedeldir,
Öyle geniş, büyüktür!.. Öyle engin, güzeldir!..

— 7 —

İşte göz kamaştıran bu çiftliğin sahibi,
Koskocaman bir yurdun sanki başbuğu gibi,
Sayısız rençperlerle hükmünü sürüyordu,
Gittikçe dört yandaki köyleri bürüyordu!..
Gerçi kıskanıyordu herkes çiftliği, amma,
Onun içinde vardı çok korkunç bir muamma:
Kasabaların halkı öğrenmeğe çalıştı,
Herkes birbirine, bu korkuyla, karıştı:
Fakat bu kör düğümü onlar çözemediler,
En sonunda: «Bu çiftlik uğursuzdur!..» dediler!..
Bu havadis köylünün canını sıkıyordu,
Çünkü: Her ay oradan bir ölü çıkıyordu!..

— Daha var

Necdet Rüştü

[Bu korkunç ve acıklı hikâyenin sonunu haftaya merakla bekleyiniz.]

CANGAZA ile PALAVUZ

— Cangaza?..

— Ne var Palavuzcuğum!.

Grip salgını pek dehşetmiş.. Okullar bir iki gün değil de bir hafta ders kesimi yaptı.. Ne dersin?

— Diyeceğim bir şey yok.. Böyle şeyler olur.

— Olur ama ben İspanyada okurken olduğu gibi olabilir..

— Nasıl?..

— Ehh.. Orada da bir İspanyol gribi alıp yürümüştü, okullar beş ay ders kesimi yapmıştı..

— Nasıl olur?.

— Bayağı.. Beş ayın üç ayı büyük tatile raslamıştı da..

— Haaa.. Ben Almanyada okurken tam bir sene dersler kesilmişti.

— Atma be.

— Atması var mı? Altı ay tatil yapmışlardı, tamam grip bitiyordu, yaz bitip kış gelince, çocuklar gene hastalanır, dediler, altı ay daha tatil yaptılar. Etti mi bir sene..

— Canım bir sene tatil olur mu?

— Altı ay olduktan sonra bir sene haydi haydi olur...

MASAL — *İngilizce "THE CHILDREN'S ENSYCLOPÆDIA„ dan*

ALTIN IRMAĞIN HAKANI

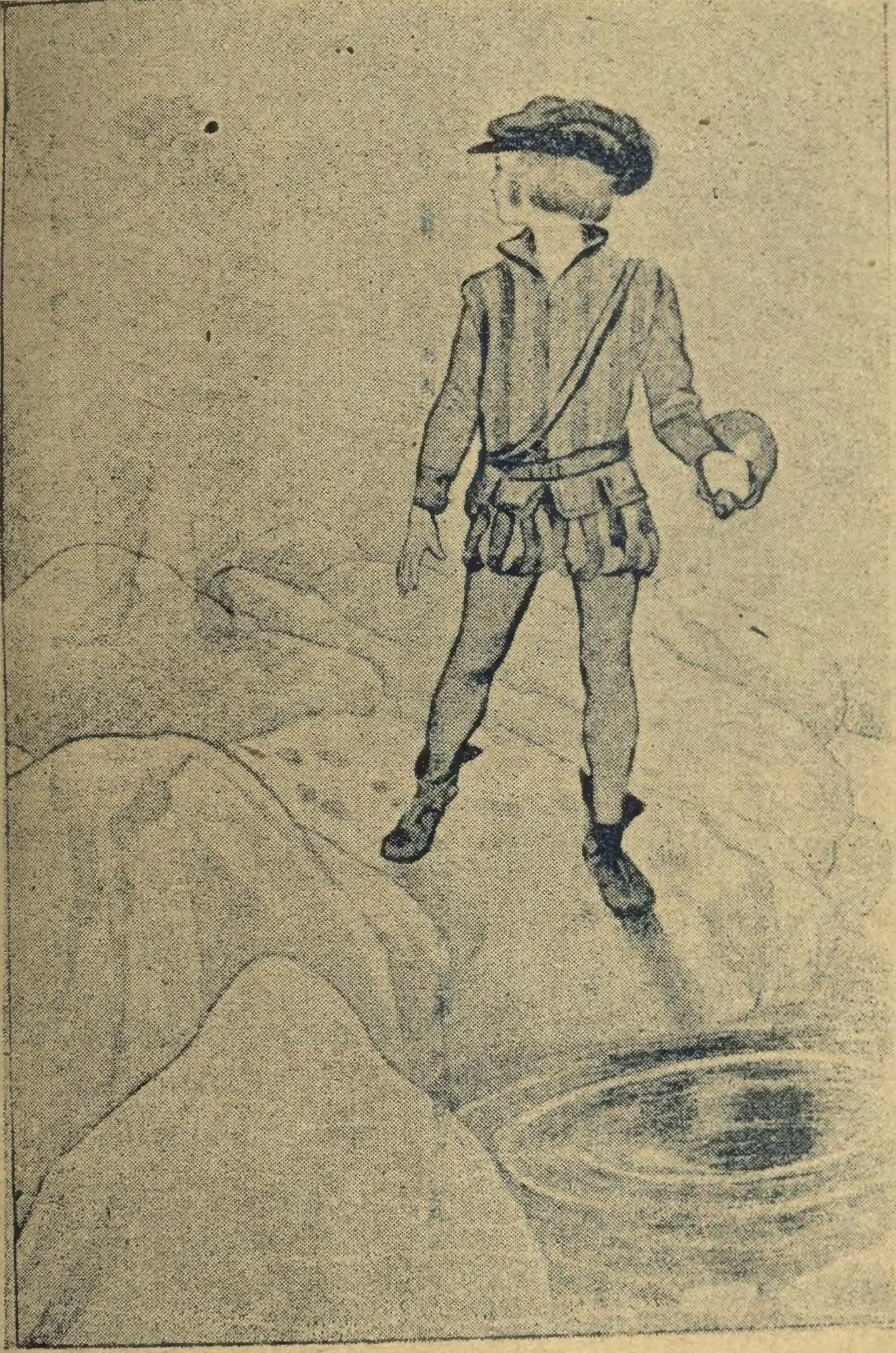

Çomak dağın tepesine şişeyi çıkardı, kalan üç damla suyu ırmağın içine boşaltıyordu ki sular ırmağa değer değmez bacakları buz gibi dondu, olduğu yerde kımıldayıp kaldı, kendisini kaybetti, bir külçe gibi yere yuvarlandı. Altın ırmağın dalgaları dağın tepesine kadar çıktı, Çomağın üstünden kayıp geçti, ırmağın iniltisi kara geceye karıştı. Çomağın vücudu dağın böğründe:

Kara bir taş oldu

***

TOMBAĞIN BAŞINA NELER GELDİ

Çelik uzun bir vakit evde yapayalnız kalarak ağabeysi Çomağın geri dönmesini bekledi. Tombağın da gelmediğini görünce hapishaneye koştu. Çomak ağabeysinin geri dönmediğini söyledi. Tombak bu haberden çok sevinerek onun belki de karataş kesildiğini, artık bütün altınların kendisine kaldığını düşündü.

Çelik ise ağabeysinin başına gelenlerden çok üzüntü duydu. Sabah olunca evde ne ekmek, ne de para vardı. Doğru bir demirciye gitti. Orada bütün gün ağır işlerde çalıştı. Hapisteki ağabeysine ödemesi gerek olan ceza parasını kazandı. Parayı Tombağa gönderdi. Onu hapisten kurtardı. Ağabeysi buna çok sevinerek Altın ırmağın altınlarından da birazcık Çelike ayıracağına söz verdi.

Tombak, ölen kardeşinin kutlu suyu çaldığını öğrenince, bu işin Altın ırmağın hakanını hoşlandırmıyacağını düşündü. Çeliğin kazandığı paradan biraz aldı, bir büyücüye gitti, ondan kutlu su aldı.

Ertesi gün, Tombak daha güneş doğmadan kalktı, biraz yemiş ile ekmeği sepetine, suyunu da şişeye koydu, dağın yoluna düştü.

Buz dağını görünce o da kardeşi gibi şaşırdı. Yükünü hafifletmek için yiyeceklerini elinden attı. Gök kapkaranlıktı. Yalnız yakıcı bir kırmızılık görünüyordu. Dağlar kara bir tülle sarılmış gibiydi. Tombak dağa tırmandıkça susadı. İçmek için şişeyi ağzına götürmüştü ki kayanın üstünde yanan küçücük bir çocuk gördü, bebek ağlıyarak su istedi. Tombak:

— Su mu, benim kendime bile yetişecek suyum yok! dedi, yürüdü, gitti. Gitikçe güneşin ışığı büsbütün kayboldu. Gün başından gelen kara bir bulut gökyüzünü zindana çevirdi. Bir saat daha yürüdü, gene susadı. Şişeyi ağzına götürüyordu ki yolun üstünde güçsüz, bitkin yatan bir ihtiyar ağlıyarak bağırdı:

— Su!. Su!.. Bir yudum su!.. Tanrı hakkı için!..

Tombak:

— Su mu? dedi. Benim kendime yetişecek kadar suyum yok!

Gene yoluna koyuldu. Fakat gözlerinin önünde karanlık daha derinleşti. Şimdi bu karanlığın içinden bir kan ırmağı akıyordu. Bu kan denizi güneşe vardı, onu örttü. Bütün gökyüzünde bu kan denizinin dalgaları uğuldamaya başladı ve Tombağın yolunu da kapadı.

Gencin yüreğini şimdi büyük bir korku sarmıştı. Dudakları kurudu. Elini şişeye attı, biraz su içti. Altın ırmağın yanına gelince ırmak suyunun kapkara kesildiğini, ancak köpüklerinin kan gibi kırmızı olduğunu gördü. Elindeki üç damla suyu ırmağa döktü, ancak bir ateş gözlerini oydu. Bütün acun kendisine zindan kesildi. Irmağın dalgaları boyundan aştı, şu iniltileri geceye karıştı. Tombağın durduğu yerde:

Bir karataş belirdi.

***

Çelik Altın Irmağa varıyor

Çelik ağabeysinin geri gelmediğini görünce öyle üzüldü ki artık parası da kalmamıştı. Gene nalbandın yanına gitti, alın terile çalıştı, fakat pek az para kazandı.

Bir iki aydan sonra Çelik bu hayatı bıraktı, Altın ırmağa giderek talihini araştırmayı düşündü:

— Cüceler hakanı, bana tatlı bir yüz gösterdi, dedi, sanmam ki beni de kara bir taşa çevirsin.

Gitti, biraz zemzem suyundan buldu. Bunu bir şişeye koyarak torbasına da biraz ekmek, içecek bir matra su aldı. Dağların yolunu tuttu.

Ağabeylerine çok iziyetler veren buz dağı onlar kadar güçlü, onlar kadar yürümeye alışık olmıyan Çeliğe yirmi kat güçlük verdi. Bir çok tehlikeler geçirdi, torbasını, ekmeğini kaybetti, buzun altından korkunç seslerin geldiğini duydu. En sonunda korkunç yolları geçince düz bir çayırlığa kendisini dar attı. Günün en sıcak bir çağında bayırı tırmanmağa başladı. Bir saat sonra büyük bir susuzluk

duydu, kardeşleri gibi suyu ağzına götüreceği sırada dağdan kendisine doğru ilerliyen bir adam gördü. Yüzü zayıf, belli ki güçsüz, kuvvetsiz bir adamdı.

İhtiyar: — Oğlum, dedi, susuzluktan ölüyorum, suyundan bana da biraz ver.

Çelik ihtiyara baktı, onu pek sararmış ve yorgunluktan bitkin görünce:

— Yalnız, dilerim sizden, hepsini içmeyiniz! diyerek suyunu uzattı:

İhtiyar çoğunu içti. Sonra Çeliğe:

— Yolun açık, talihin yar olsun! diyerek ayrıldı. Çelik yoluna sevinçle koyuldu. Yolda, şimdi ne rahat yürüyordu. Önünde yeşil otlar bitti, yolun iki yanında ağustos böcekleri ötüşmeğe başladı. Çelik: «Şimdiye kadar böyle güzel türküler hiç duymamıştım» diye düşünüyordu.

Bir saat böylece yürüdü. Susuzluğu gene hararetini arttırdı. Suyu içmek istedi, amma bu dakikada yolun kıyısında minimini bir çocuk gördü. Yalvaran bir sesle: Su.. Su! diyordu.

Çelik su şişesini çocuğun dudaklarına dayadı. Birkaç yudum kalıncıya kadar ona içirdi. Çocuk Çeliğe güler yüzle baktı, güler yüzle dağdan aşağı koşa koşa indi. Çelik onu bir nokta kalıncıya kadar gözlerile takip etti. Çocuk sonra dağlara tırmanıp gözden kayboldu. Şimdi kayalar binbir çeşit çiçekle, yeşil bir çayırla, yıldız-biçiminde çiçeklerle, eşsiz lâlelerle örtülmüştü. Kelebekler etrafta dolaşıyor, gökyüzü lekesiz bir mavilikle uzuyordu.

Çelik yaşadığı ilk gündenberi bu kadar bahtiyar olduğunu duymamıştı. Bir saat dağa tırmandıktan sonra susuzluktan içi yandı: Su şişesine baktı, içinde beş, altı damlacık kalmıştı. Bu nasıl onun susuzluğunu giderebilirdi? Tam bu sırada bir kayanın üstünde susuzluktan yanan bir köpek gördü.

Çelik tam bu sırada beş metre ilerisinde gördüğü Altın ırmağa bakarak durdu. Şimdi son damla suyu dökünce ırmak baştan başa altın kesilecekti. Durmadan geçmek istedi. Ancak, köpek inim inim inliyordu:

— «Zavallı minik hayvan» dedi, şimdi ona bir yudum su vermezsem ölecek..»

Köpek Çeliğe öyle acıklı bakıyordu ki merhametli çocuk:

Çelik:
— Su!.. diye inleyen çocuğun dudaklarına matrasını dayadı..

— Altını da, her şeyi de Hakanın olsun! dedi ve şişeyi köpeğin dudaklarına dayadı. Köpek ansızın dirildi. Arka ayakları üstüne doğruldu, kulakları büyüdü, ipek gibi yumuşak altın örgü oldu, burnu kırmızılaştı, gözleri parıldadı. Üç saniye içinde köpek kayboldu, yerinde Çeliğin tanıdığı ihtiyar dostu, Altın ırmağın Hakanı, belirdi.

Cüce: — Varol, yavrum! dedi. Korkma, talihin iyidir. Ancak, niçin daha önce gelmedin? Niçin bana o hain, kötü yürekli kara kardeşlerini yolladın? Onları en sonunda kara taş biçimine soktum.

Altın ırmağın Hakanı bunları söyliyerek yere eğildi, ayak ucunda duran bir lâleyi kopardı. Üstünde üç çiğ damlası parlıyordu, bunları aldı, Çeliğin elinde tuttuğu su şişesinin içine koydu:

— Bunları ırmağa dök, dağın öteki yanındaki Altın vadiye tekrar in. Bahtın açık olsun!

Daha bu sözleri bitirmemişti ki adam ortadan yokoldu. Bir buğu olup yukarı yükseldi. Havada bir ebe kuşağı gibi kaldı, sonra bu renkler yavaş yavaş eridi, uçtu, gitti.. Yokoldu.

Çelik, suyu dökmek için dağa tırmandı. Altın ırmak şimdi bir kristal gibi parlıyor, bir güneş gibi aydınlanıyordu. Üç damla suyu ırmağa atar atmaz orada küçük bir kuyu açıldı, içinden şarkı sesleri gelmeğe başladı. Çelik epeyce bu güzel ırmağa baktı, fakat şaşırdı. Irmak söylendiği gibi altın olmamıştı. Fakat buradan dağın öteki tarafına koştu. Ovaya gelince Altın ırmağın aktığını gördü. Kırmızı toprağın üstüne her taştan bir su akıyordu. Çelik bu ırmakların döküldüğü topraktan taze, yeşil çiçeklerin, otların çıktığını, türlü renklerle büyüdüğünü gördü. Altın ova gene büyük bir bahçe oldu. Kötü yüreklilikle yokolan bu bahçeyi Çelik iyilikle kazanmıştı.

Çelik Altın ovada oturmaya başladı.

Bugün bile Altın ovada oturan adamlar, Çeliğin kutlu suyu ırmağa döktüğü dağın tepesini (Seviğ) tanırlar, ve onu arasıra dolaşırlar ve her akşam, güneş batarken çevresinde suların inliyerek aktığı kara taşları görürler.. Bütün oradakiler onları bu adla çağırırlar:

Karakardeşler

— BİTTİ —

206

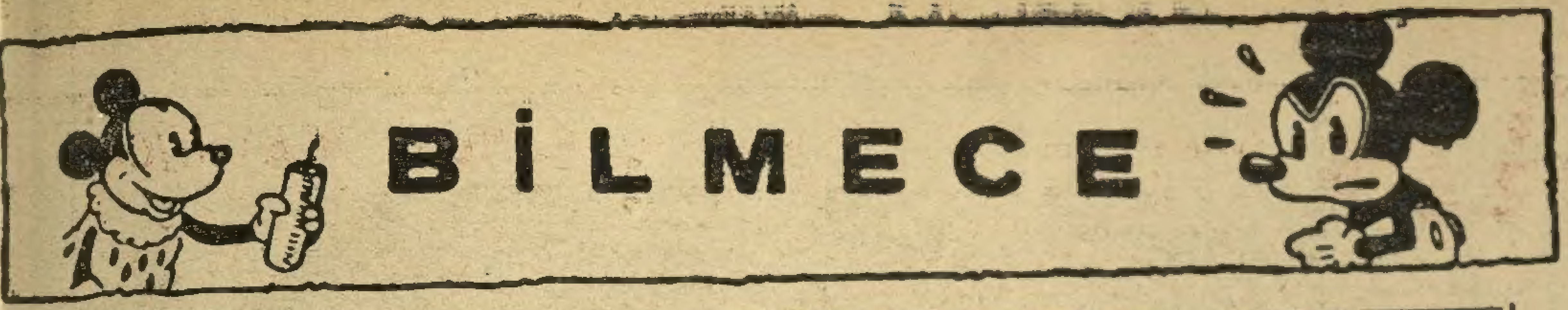

Bildirmece - 13

Bu haftaki bilmecemiz resimlidir.. Kâğıtlarınıza aşağıdaki kesiği ekliyerek İst. posta kutusı 617 AFACAN gazetesi 12 inci bilmece memuru) adresine Ü. hafta içinde yollayınız

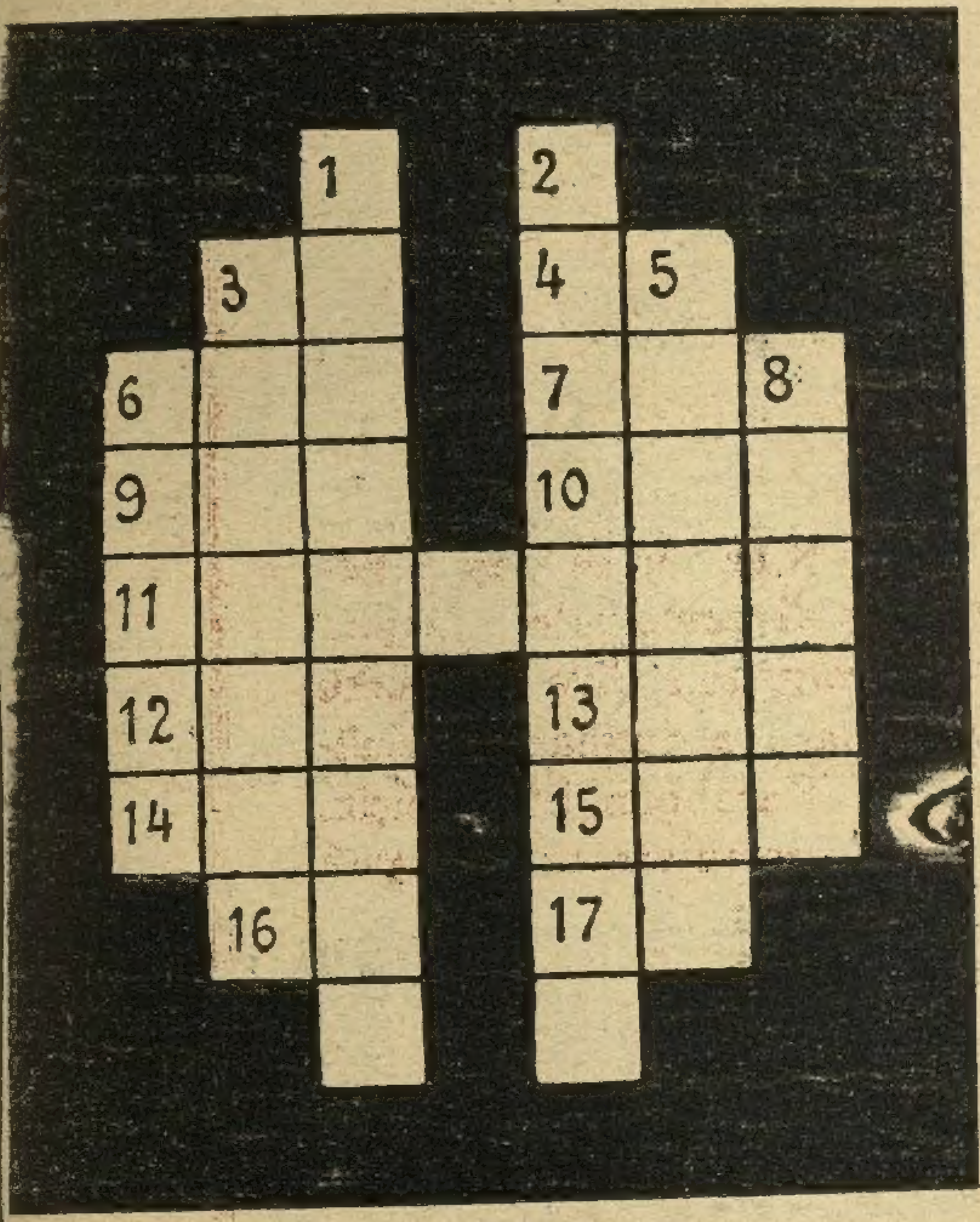

Soldan sağa doğru:

3 — Bir hece. 4 - Siyahın aksi, 6 - Kötülük, 7 - Apartımanlarda bulunur. 9 - İkisinin ortası, 10 - Aramak mastarından, 11 - Bir iş uğurunda canını feda eden, 12 - A. V. E. harfleri, 13 - Kör, 14 - Garez, 15 - Cemi edatı, 16 - Bir hece, 17 - Genişlik.

Yukardan aşağıya doğru:

6 — Güneş doğmazdan evvelki alaca karanlık, 3 - Bir sebze ismi, 1 - Daima fırtınalarla çalkalanan bir büyük deniz, 2 — Bir nevi resim kalemi, 5 - Bir cins koyun ismi, 8 - Bir Türk soyu.

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye: Bir cam hokka takımı, İkinciye bir futbol topu, Üçüncüye bir kutu bademli lokum, 75 inciye kadar: Roman, şekerleme, çikolata, cep defteri ve sair değerli armağanlar dağıtılacaktır.

9 uncu bilmecede kazananlar:

9 numaralı topsöz bilmecemizin yapılışı AYVAZ KASAP HEP BİR HESAP idi. Doğru cevap verenler arasından armağan kazananların adlarını aşağıya yazıyoruz:

Yarım kilo çikolata kazanan:

Galatasaray lisesi Ortaköy şubesi No. 258 Enis Şerif.

Bir ciltli roman kazanan:

Kırklareli orta mek. S. 1 No. 15 Namık.

Bir lâstik baskı takımı kazanan:

İst. Kız Muallim mektebi S. 2-B No. 136 Şadiye.

(Birer ufak resimlerinizi gönderiniz)

Birer ipekli mendil kazananlar:

İst. 45 inci ilkmek. S. 4 No. 107 Nihat, İzmir Tilkilik orta mek. S. 2-D No. 156 Cemal Çam, Kabataş Erkek lisesi No. 1346 Rüçhan, Nazilli Beşeylûl mek S. 4 No. 250 Kemal, Mersin Atatürk okulağı S. 4 Berduk, İst. Boğaziçi lisesi S. 6 No. 150 Nejat, Kumkapı Rum kız mek. S. 6 Aleksandra.

Birer çikolata kazananlar:

Bursa 23 temmuz ilkmek. okuyucuları, Hasköy Aynalıkavak kömürcü So. No. 15 Davit, İst. Kabataş Erkek lisesi No. 579 İsak, Bursa orta mek. S. 1-A No. 2 Cahit, İst. Vefa lisesi No. 524 Selim, Beyoğlu 3 üncü mek. No. 14 Emin, Nişantaşı kız orta mek. No. 747 Belkıs Hüseyin, Kayseri Mete mek. S. 2 No. 87 Jale Baysal, Samsun Cumhuriyet lokantasında K. Aslan, Büyükada ilkmek. S. 1 No. 136 Avram, İst 10 uncu ilkmek S. 4 No. 139 Behiye, Eyüp orta mek. S. 1-A No. 169 Yavuz, İst. Beyoğlu Alman lisesi Aydın İhsan, İst. Kız lisesi No. 302 Sehavet, Ankara Mimar Kemal ilkmek. S. 4 No. 357 Aziz.

Masal kitabı kazananlar:

Üsküdar 19 uncu ilkmek. No. 40 Bülend, İst. Erkek lisesi S. 1-A No. 29 Osman, Bursa Namazgâh cad. No. 118 Emin oğlu Semih, İzmir Gazi ilkmek. S. 3 No. 532 Ekrem, İst. 24 üncü ilkmek. S. 3 No. 124 Geysu, Ortaköy Katolik lisesi sokak No. 11 Zeki, Kadıköy 8 inci mek. S. 4 Vahram, Çengelköy -8 inci ilkmek. No. 143 Suat, Trakya orta mek. Fürüzan Sait, Beylerbeyi 27 nci ilkmek. S. 3 Sait Güçlü, İzmir İkiçeşmelik Şerif Ali sokak No. 3 Erdinç, İst. Pangaltı lisesi No. 614 Arsen Papazyan, Kadıköy Şifa sokak No. 1 Nihat, Taksim Tarlabaşı İğri sokak No. 25 Kemal, Akhisar orta mek. S. 2-B No. 19 Hamdi.

Birer bisküit kazananlar:

Turhal ilkmek S. 5 Ali Büyükdere Şaraphane sokak. No. 2 Şüküfe Nihal, Sultanahmet Peykhâne cad. İst. apart. Osman Ölçer, İst. Erkek lisesi S. 1-L No. 926 Baha Ziya, İst. Vefa lisesi No. 117 Aytekin, Çapa 31 inci ilkmek. No. 191 Semahat, Samatya tramvay cad. No. 371 Aris, Maçka 16 ncı mek. S. 3 No. 7 Adli, İst. Gelenbevi orta mek. S. 2-B No. 516 Hüseyin, Nişantaşı Vali konağı No. 123 Nadya, Büyükada Çınar So. No. 28 Yervant, Nişantaşı kız orta mek. No. 545 Melâhat, Edremit orta mek. S. 1-B No. 17 İsmail, Ankara İstiklâl mek. S. 4 No. 29 Aydemir, Feyziye lisesi S. 5 No. 190 Turhan.

Birer cep defteri kazananlar:

Ankara Bay Necati mek. No. 555 Emel, Hasköy 1 inci mek. S. 4 Estreya, Gazi Osmanpaşa orta mek. No. 273 Nuri, Feyziati lisesi S. 10 No. 90 Muzaffer, Kandilli kız lisesi S. 2-1 No. 563 Nimet Nesrin, Balıkesir Askerî hastanesi başeczacısı Nedim oğlu Beyhan, Heybeliada orta mek. No. 149 İbrahim, Bostancı ilkmek. S. 5 No. 15 Seher, Bursa Nalbantoğlu mek. S. 3 Fürüzan, Aksaray Haseki Bay Baki sokak. No. 20 Mevhibe, Galata Topçular cad. No. 17 Şirin, Çapa 31 inci ilkmek. S. 4-B No. 236 Raci, İst. 34 üncü ilkmek. S. 5-A No. 481 Niyazi, İst. 5 inci ilkmek. No. 45 Kemal, İst. İtalyan lisesi S. 1-A No. 26 Mehmed.

— SON —

DİKKAT

1 — Armağanlar yalnız perşembe günleri öğleden sonra dağıtılır.

2 — Anadoluya kitap armağanları gönderilir.

3 — Dört hafta içinde alınmıyan armağanlar verilmez.

Bilmece kesiği: 13

Sayısı 5 Kuruştur.

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl:3 Sayı 13 Perşembe 14 Şubat 1935

Genel yazı işleri çevirgeni: M. FARUK GÜRTUNCA

Yıllığı :	250 kuruş
Altı aylığı:	125 kuruş
Üç aylığı:	75 kuruş
Dış ülkelere yıllığı	500 kuruş

İşlere bakılan yeri

İstanbul — Cağaloğlu yokuşu 40 numarada Ülkü matbaası.

Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 13

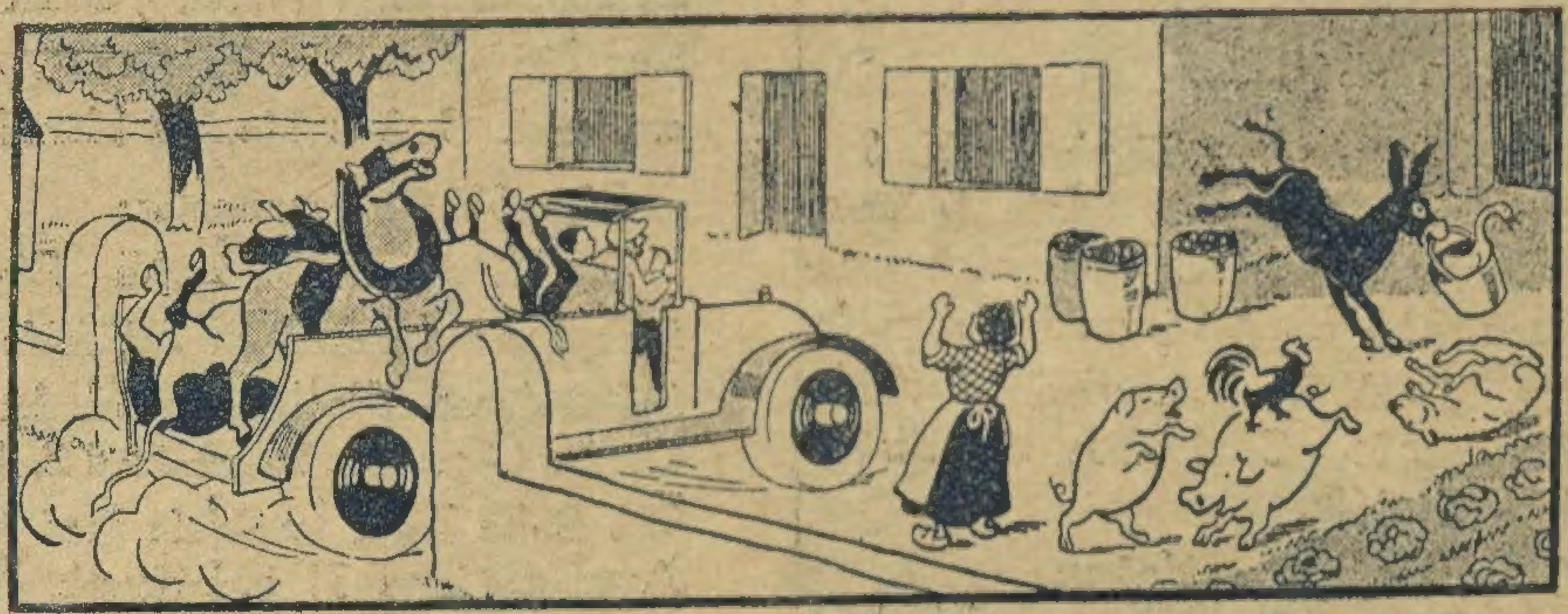

93 — Atların, öküzlerin bir kamyon içinde çiftliğe gelişinde Pire Nuri bütün çiftlik hayvanlarını da sarhoş buldu. Bayan hala, ellerini havaya açarak bu işe şaşırıp kalmıştı. Eşek kovanın içine girmiş olan kazı ağzile yakalamış, götürüyor ve çifte atarak koşuyordu. Koyun yerlerde yuvarlanıyordu.

94 — Kaz sürüsü Bayan halanın şimdi çevresinde: Gaga.., gaga.. gagaga.. diye bir türkü söylüyorlar ve durmadan dönüyorlardı. Yarabbim, bu ne biçim bir işti, hayvanlara ne olmuştu?

95 — Öteyanda keçiler, koyunların üzerinden atlıyor, ve hiç geçinemiyen hayvanlar şimdi birdirbir oynuyorlar, keçinin ardından bir koyun, sırasını bekliyordu.

96 — Hele kümes hayvanlarına diyecek yoktu. Hepsi sözleşmiş gibi horozu, tavuğu, ördeği üzüm suyundan öyle sarhoş olmuşlardı ki hepsi yerlere serilmişlerdi.

97 — Bayan işi anlayınca mahzene koştu. Herkesi sarhoş yapan şaraplar şimdi fıçılardan şişelere dolduruluyordu. Ehh.. Bir damlası bütün hayvanları çılgına döndüren bu içki kim bilir ne güzeldi.

98 — Bir parça da bayan hala içmek istedi. İçti ve az zaman içinde bu şarapları satarak altın anası oldu. Çünkü bunları herkese beğendirmişti.

99 — Bütün komşular bu güzel şaraptan tatmak için çiftliğe de koştular. Onlardan sonra uzak köylerin delikanlıları da geldi. Böyle güzel kokulu, böyle tatlı içimli bir üzüm ezmesini şimdiye kadar içmediklerini söyliyerek bardak bardak boşalttılar.

— Daha var —

708